

TISKOVÁ ZPRÁVA

Pavel Tichoň: Podmíněný skok

Kurátor: **Petr Vaňous**

Vernisáž: **čtvrtek 5. 3. 2020 v 18 hodin**

Termín výstavy: **6. 3. – 12. 4. 2020**

Místo konání: **Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)**

Pavel Tichoň (nar. 1980 v Uherském Hradišti) – v. l. 2000 – 20006 absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze (Intermediální škola prof. Milana Knížáka; ateliér Nová média prof. Michaela Bielického). V l. 2002-2003 studijně pobýval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (obor Architektura a design, prof. Jiří Pelcl) a v l. 2003-2004 prošel stáží na Královské akademii výtvarných umění v Haagu (obor Umění a věda, prof. Frans Evers). V l. 2007-2011 pokračoval v postgraduálním studiu na AVU u prof. Milana Knížáka, které však nedokončil. Pravidelně vystavuje od r. 2002. Mezi důležité projekty, které zařadily dílo autora do kontextu současného českého umění, lze jmenovat např. Nejmladší (NG, Praha, 2003), Mezinárodní bienále současného umění (NG, Praha, 2005), IV. zlínský salon mladých (KGVU ve Zlíně, 2006), ESSL Award (AVU, Praha 2007), Cena NG 333 (NG, Praha 2007), 19 yers after (Velvyslanectví ČR v Berlíně, Berlín, 2009), Čtrnáct S (Centrum pro současné umění DOX, Praha, 2009), Velocypédia (NTK Gallery, Praha, 2012), Random (The White Room, Praha, 2016), Prague Now (Clam-Gallasův palác, Praha, 2017), Malamut performance meeting Ostrava (Galerie Plato, Ostrava, 2019).

Krása zmutovaných významů

Pavel Tichoň je mistrem improvizace. Tam, kde jiní potřebují koncentraci, klid a čas, aby s rozmyslem uchopili svou vizi za správný konec, on si pouze přičísne patku, promne dlaně, až to zapraská, zamrká a v rytmu zrychlené performance vysype na papír libreto. Vydává množinu obrazů a slov, osvobozených jednotlivostí, které posléze rozpohybuje a začne mezi sebou dějově provazovat. Něco ustříhne, zkrátí, něco natáhne, rozhojní či vymaže, překryje, nebo zmačká a zahodí, jak je potřeba. Autor ponořen do nadreálné matérie, kterou vyvolal na svět, štrikuje významovou síť napříč výstavním prostorem, aniž by se obával šahat do různých vizuálních a významových oblastí a aniž by se obával mísit hrušky s jablky. Naopak. Hybridní genetika hruško-jablek je základní či dokonce zakládající rovinou tvorby tohoto významově inter-médií. Proto je povaha jeho práce tak nepolapitelná a proto jsou jeho samostatné výstavy vždy velkým dobrodružstvím nejenom pro diváky, nýbrž i pro autora samotného. Je to vždy nově zahajovaná „odyssea“, která na rozbořeném oceánu hledá, nachází a potvrzuje přítomnost vše obklopujícího nekonečného horizontu, který dýchá přísliby svobody, i když směr plavby zůstává nejistý. I proto lze Tichoňovu vizuální poetiku označit z hlediska existenčního i existenciálního za situační, nebo ještě lépe za akčně-performativně-situační.

Pavel Tichoň v souvislosti se svou prací hovoří o „poskakujícím myšlenkovém aparátu“. Základem je mu úprk asociací, které je nutné zkrotit, podobně jako splašeného oře. Hradbu slov, obrazů, typografických a větných spojení vrší nejprve na nerozlišitelnou hromadu, kterou posléze intuitivně kultivuje. Jeho postup při rozvíjení tématu prokazuje smysl pro živelnou strukturaci, často buď radikálně gestickou, nebo dramaticky inscenační. Zásadním se zdá být uplatňovaná role „obraný před procesem totalizace“ významu a smyslu jako takových. Autor má nutkavou potřebu nechat vše za každou cenu otevřeno. Téma musí dýchat! Horizont, jako na širém moři, musí zůstat otevřený! Tématu se naopak musí otevřít všechny dostupné dveře, podpořit jeho významové rozlivy a spodní proudy, borgesovsky je rozptýlit do rhizomatické, neustále proměnné roviny.

Tvůrčí devizou Pavla Tichoně je deklarovaná obrana před jednoznačností, před jednobarevností, jednosměrností, vlastně před totalizací a následnou totalitou, které se brání až manickým generováním všemožné různosměrné polarizace. Každé „ano“ je okamžitě kontrolováno zpětným „ne“ a naopak. Dialektické tříštění tématu připomíná avantgardní

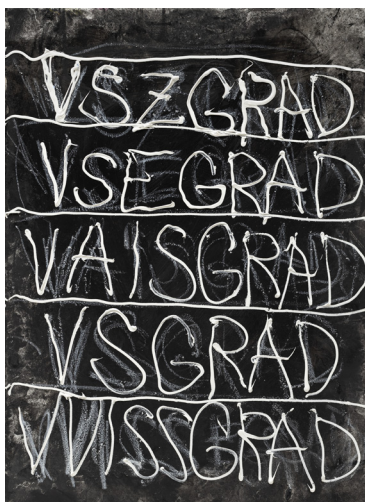
operetu. Námět „poskakuje“ v rychlosti, kterou se vyhýbá hledáčku a konečnému zaměření. Zacílení a palbě na cíl jsou neustále kladeny nejdůmyslnější překážky. Cílem je u Tichoně totiž samotný nepředpokládatelný „tvůrčí pohyb“, proces podvědomí zachytitelný díky materializované pohyblivé struktuře, proudící data, která jsou lovena, pozměněna a házena zpět do pomyslného informačního veletoku. I významy obrazů, slov a slovních spojení tu doslova „protékají“. Všechna použitá média, dohromady i každé zvlášť, mají nestabilní povahu tekutosti, těkavosti, výbušnosti, nebo do ticha varovně tikají, aniž by bylo zcela jasné, co bude následovat, zda výbuch, nebo jiná „změna režimu“, která nastolí nový dějový mód a jiný řád platnosti pro průtočnost asociací. A nejsou to pouze asociace, co se tu neustále proměňuje, nýbrž i jejich kritické rámce. Autor jako kdyby vyvíjel metodu hybridní dialektiky, v níž staví proti sobě realie minulosti a asociace nutkavého podvědomí. Na tomto základě neutralizuje jednoznačné významy, ale zároveň podporuje a stupňuje to, co zbude po rozbití čisté informace – pocit, atmosféru, cosi nepolapitelného, co visí ve vzduchu jako ironické gesto, nebo kritický vtíp. Paměť je neutralizována barvou imaginace, přičemž „barva“ tu není konkrétním výrazem barevné škály, ale spíše volbou a kombinací rozmanitých médií a výrazových jazyků, které prokypřují imaginaci a sází do ní nové a nové možnosti (syndrom post-internetu a sociálních sítí), z nichž raší základní pocit současnosti sčítající v sobě rychlost, nestabilitu, tlak a úzkost plynoucí z permanentní informační komprimace. Jako by se nedalo ve zběsilém úprku za čímsi zastavit, jako by nešlo setrvat na místě a s rozvahou dokončit úkol, jako by už nikdy nešlo mít před sebou čistý stůl, na který svítí uklidňující paprsek slunce.

Název výstavy Podmíněný skok je v tomto směru více než výmluvný. Jednoznačně vychází z historického kontextu místa, kterým je Vyšehradská skála. Je však vyjmut z jakýchkoliv závazných a interpretačních vazeb na konkrétní legendu (Horymír a Šemík, skok a úprk k Neumětelům). Je použit s volností typickou pro dosavadní dílo Pavla Tichoně. Autor to básnicky vyjádřil v komentáři, který doplňuje jedno z vystavených děl: „Vvissegrad – je jedno z mnoha označení Vyšehradu, objevující se na denáru za vlády Boleslava II. Reprezentuje historický lom, ze kterého dolují asociativně obrazy, bez nároku na lineární vyprávění.“

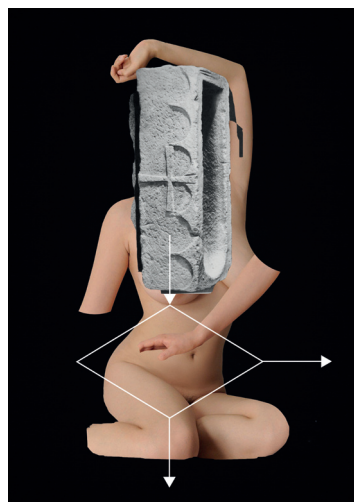
Kurátor výstavy: Petr Vaňous

Schemik & Horymír, kombinovaná technika na plátně, 140x 100 cm, 2020

Skalární součin, akryl na plátně 60 x 40 cm, 2020

Ada Lovelace, digitální koláž, papír, 40 x 30 cm, 2020

Kontakt pro média:

Národní kulturní památka Vyšehrad

MgA. Bohdana Kolenová

propagace, PR

T.: +420 606 937 057

e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz